

Lectorium Rosicrucianum Ifjúsági Szolgálat

Nekifeszül éééés zsupsz.... Gáspár jól meglöki a kocsit és robog lefelé.
A csille, más néven bányakocsi kerekei egyre gyorsabban sivítanak a síneken.
Fejlámpája jól bevilágítja az alagutat. Sebesen közeledik a következő kanyar.

-Kapaszkodjatok!- üvölti nevetve.

Gáspár mögött ott ülnek még Bori és Mór. Mór, a legkisebb, alig fér a bőrbe a következő kanyarnál.

Bori mögötte ül, és erősen tartja testvérét. Lehet, hogy még kicsi a húguk, de nem fél, az egyszer biztos.

Még két éles kanyar és megállnak. A sínek idáig tartottak.

Mór elsőnek ugrik ki, magához ragadja a csákányt.

Mindenki felteszi a sisakját, ellenőrzik a lámpákat és mindhárman elindulnak a bányába.

Úgy ismerik a helyet, mint a saját tenyerüket, hiszen nem először kalandoznak itt.

Vacsi után gyakran kislisszolnak.

Olyankor a felnőttek, így szüleik is még az étkezdében maradnak, hogy megvitassák ügyes-bajos dolgaikat.

Az étkezde vagy faluterem a legnagyobb helyiség a földalatti bányászfaluban. Hosszú asztalok és padok vannak benne, ahol a falu népe étkezik. A mennyezetről rengeteg égő lóg lefelé, már-már csillagos eget utánozva. És persze néha egy-egy izzó kiég, és áramszünet is szokott lenni. A szüleik szerint ez normális, de tényleg így van ez?
Valóban nincsen örökké égő fény?

A központi kantinból mindenfelé folyosók vezetnek az apró szobákhoz. Ezek a szobák a munkások szállásai. A sziklafal hasadékaiban vannak a lámpásaik. A felvonókhoz is vezetnek folyosók, így biztosítva hozzáférést a bánya mélyebben fekvő vájataiba.

Bizonyára feltűnt nektek, hogy ez ami kis bánya falunk nem egy szokványos település. Nem, napközben nem épp egy kellemes falucska. Hiszen keményen dolgoznak mind. Minden nap a bányában végzik munkájukat és minden este a kázinóban gyülekeznek. Ugyanis a kemény munka után szívesen töltik együtt az idejüket.

A sárgakövekkel számos értékes alapanyagot szállítanak fel a mélyből. Mészövet, szenet, tűzkövet és rezet. Néha pedig megesik, hogy egyikük drágakőre bukkan.

És persze,... Gáspár, Bori és Mór éppen egy ilyen kincsre vágynak! Nagyon kellemes ugyan a falucska, és a bányászta is izgi a suliban, de amikor a reggel munkába induló szüleiket esténként poros arccal és fáradtan látják viszont, a gyerekek már nem annyira biztosak a dolgukban.

Lehetetlen, hogy ez legyen minden, nem?

Hogy egész életükben ezt fogják csinálni? Kell lennie valami másnak is még, azon kívül, hogy ásványkincseket nyernek ki a bányából?

Gáspár gyakran gondolkodik ezen. Kabátzsebében mindig ott egy durva, kerekded kő. Ez a kő szürkésbarna és poros. De olyan, mintha ígéretet hordozna magában, ami azt súgja neki, hogy ennél több is van valahol.

Bori, aki most elöl halad, megtorpan.

-Hé, ismerős nektek az a járat, odafenn? Nekem még sosem tűnt fel!

Lámpásaikkal bevilágítanak az alagútba.

-Aztaaaaa, menő, egy új járat!- kurjantja Mór és már menne is beljebb.

-Várj, Mór, tudod, hogy nem mehetünk csak úgy ismeretlen járatokba, még eltévednénk! -szól Bori.

De Mór már be is fordult a sarkon és eltűnt a sötétben.

-Jaj, ez nagyon nem okos dolog így, még kötél sincs nálunk.

Gáspár és Bori gondterhelten néznek egymásra.

De ekkor hirtelen meghallják: -Óh, ezt nézzétek!!!!

Most már ők is tudni szeretnék, mit talált Mór.

Azon nyomban utána erednek és már a következő kanyaron túl rátalálnak Móra, ahogy törökülésben ülve egy követ forgat a kezeiben. Ügyesen leporolja és a fejlámpa fényében alaposan szemügyre veszi.

A kő csodálatos mélyzöld színű.

-Ó... találtál egy drágakövet, Mór!

Tudtam, hogy eljön ez a nap!!

-De hiszen ez Smaragd, a **Remény** köve!

Boldogan néznek össze.

-Lehetséges szerintetek, hogy találunk még drágaköveket ezekben a szűk járatokban? -kérdezi Gáspár.-Biztos vagyok benne!- ugrik fel Mór és már menne is tovább, egyre beljebb.

-Ne, várj, -állítja meg Bori- inkább egy másik nap jöjjünk, s akkor hozunk köteleket is, amik majd visszavezethetnek a bejáráthoz, nehogy eltévedjünk.

-Igaz- teszi hozzá Gáspár- és haza is kell érnünk, mielőtt lebuknánk!

Hazafelé a következő tervet eszelik ki: :

Holnap este, amikor mindenki alszik, kötelekkel és még több lámpával visszatérnek ehhez a járáthoz. Biztosak a dolgukban.

Ezen az estén nagyon boldogan térnek nyugovóra. Mór erősen szorítja a smaragdját. Vajon még több kincs is van a bányában? Már most alig várja az indulást, mosolyogva szenderül álomra.

Következő este három fénycsóva és egy halom kötél mozog a folyosókon. Mikor a bejáráthoz érnek, szorosan egy sziklához kötik a kötél egyik végét, a másik végét a derekukra erősítik, majd óvatosan belépnek az ismeretlenbe. A járat nemcsak keresztül-kasul vezet a hegy belsejében, hanem egyre szűkebb is.

-Vigyázat, fejeket behúzni! Ez nagyon alacsony - figyelmeztet Gáspár. Nemsokára négykézláb haladnak.

Egy pillanatra úgy tűnik, nincs tovább, de Mór oldalt egy újabb folyosóra bukkan. -Idesüsetek, itt hason kúszva még átjuthatunk!

Kúszni kezdenek. Aztán a járat egyszerre véget ér, és már nem érzik a sziklát maguk felett. Megvilágítják a falat, és megállapítják: egy tágas, nyitott terembe értek.

-Hasonlít a kantinra - állapítja meg Gáspár.

Ahogy Borira és Mórra néz, elakad a lélegzete... - Gyorsan, a kötelet!

A másik kettő kioldaná a derekát, de a kötél eltűnt!

-Kúszás közben leoldódott! Jobban kellett volna vigyáznunk. Nemsokára már nem találunk vissza!

Borinak sírásra görbül a szája.

-Már annyiszor figyelmeztettek, hogy ne menjünk ismeretlen utakra.

Miért is kellett belevágnunk ebbe a kalandba? A szép drágakövekért? Itt minden csupa barna kő meg por...

És most már lehet, sosem jutnak haza. Nem látnak mást maguk körül, csak kopár sziklákat mindenütt. Eddigi bátorságuk egészen elillant.

Ám Gáspár ekkor megtapogatja a mellényzsebébe bújtatott különleges követ...

-Nem, nem adhatjuk fel ilyen könnyen. Volt egy célunk, és annyira biztosak voltunk benne, hogy több drágakő is van. Mór, itt a követ, amit találtál!

Mór előveszi a smaragdot és oda adja Borinak,

-Itt van, legyen nálad egy darabig.

Bori ettől rögvest felbátorodik és így szól: - Igazad van, Gáspár, nem adjuk fel! Gyerünk tovább!

Bori fürkészve halad elöl, lámpájával a nagy terem falaira mutatva.

-Nézzétek, ezek jelek! Mintha útmutató lenne!

Gáspár olvasni kezd: *“Középen keress és megtalálod a hazautat”*

A terem közepére gondolhattak?

De alig mondja ki, Bori már szalad is befelé.

-Idessüss, ez itt olyan mint egy asztal, középen egy apró kerek nyílással.

Bori benyúl és körbe tapogatja a belsejét:

-Van benne valami! - lassan kihúzza és az asztalra helyezi.

Egy kéken világló kő az, rajta egy gyönyörű fénylő csillag.

-CsillagZafir!- böki ki Bori -Tehát tényleg létezik! A **Hit** köve. Lehet hogy a csillag mutatja meg nekünk a hazautat?

A csillag erősen fénylik a kövezeten és mintha balra mutatna.

-Ez az! Nézzétek, egy járat! Hogyhogy nem vettük észre eddig?

Bizakodva lépnek beljebb.

Kettőt sem pislantanak, és újra a falucskában találják magukat.

Úgy érzik, mintha sokáig távol lettek volna, de ez senkinek sem tűnt fel.

Minden halad a maga útján: az elsők már lementek a bányába, az előző napi fekete porral arcukon.

A gyerekek leülnek, mindkét követ maguk elé helyezik, hogy gyönyörködjenek fényükben.

- Ezt figyeljétek! A Csillag megint mutat valamit.

- - De hát már itthon vagyunk, nem? Fura. Mi lehet az? - kérdi Gáspár.

Ez a kő mutatta meg a haza utat, de most is világít, mintha tovább akarna vezetni bennünket...

-Lehet tovább is kellene mennünk, hogy más köveket is megtaláljunk?
mondja Mór

-Én benne vagyok!- vágják rá egyszerre a többiek. Legyen így.

Másnap követik a csillag útmutatását és hamarosan ahhoz a sötétbe vesző sínhez érnek, ahol a régi csillék sorakoznak.

Érdekes, ezt a helyet sem ismerték. Vajon működnek még?

Mór hanyagul az egyik kocsinak dől.

-Hát próbáljuk ki- és már be is ugrik az elsőbe.

Bori és Gáspár a mögötte lévő csillékbe másznak.Mór kioldja a féket és lassan megindulnak.

Egyre gyorsabban és gyorsabban haladnak, egyik oldalukról a másikra dőlve kanyarognak.

Ennyire mélyen még sosem jártak a bányában. Annyira gyorsan haladnak, hogy ropogni kezdenek alattuk a kocsik.Ajjaj, csak nehogy rossz vége legyen...

-Egy Rubint! A **Szeretet** köve.

Elégedetten néznek egymásra, közben mintha a sötétség oldódni kezdene. És ekkor a padlón mintha egy kis fényfolt jelenne meg. Mellette még egy, majd még egy és így tovább.

-Egy fényösvény, kövessük!

Egyre világosabb lesz. Már olyan erős és egységes, mint egy fénysugár. Ilyet még nem láttak. Egészen más, mint a bányászfalu lámpáinak fénye. Nekiiramodnak. Szemük még nem szokta meg az erős fényt és akkor...akkor megtörténik.

Gáspár megbotlik: puffff... és taknyol egy nagyot. Kezéből elgurul durva kövecskéje. Még megpróbálja elkapni régi kis kincsét, de már késő. A kő ide-oda verődve gurul-gurul, majd kettétörik.

Tátott szájjal bámulják a kő belsejét. Csodás hegyi kristály van benne és káprázatos, fehér fényt szór mindenfelé. Ez a fény minden színt magában foglal és sokkal világosabb mindennél, amit eddig ismertek.

Körbenéznak és megpillantják a barlang kijáratát.

Az egykoron durva kő közepe világít, mint eddig még soha semmi.

Most már megértik, mi a feladatuk.

A feladatot, amit mindig magukban hordoztak.

Ők, a bányászfalu gyermekei, elfelejtették az igazi fényt.

A drágakövek segítettek nekik emlékezni a világosságra.

A smaragd adott nekik **reményt**.

A zafír **hittel** ajándékozta meg őket, és megmutatta az utat.

A rubint **szeretetet** hozott nekik, és megnyitotta szívüket a világosságnak.

A kristály visszatükrözte a **világosságot** és így megvilágította a sötét barlangot.

Eltökélten mennek vissza a bányafalujukba.

Örömmel fogják szabaddá tenni a sziporkázó világossághoz vezető utat és együtt építik a világosság templomát.

Hogy ennek a világosságnak a fénye bevilágítsa a falut, és hogy a keresők megtalálják az utat.

Ámen

(46-os ének)